

Nagyvadak

E heti sajtóvadászatunkon két „nagyvadat” kapunk puskavégre: szórakoztató üzenetváltás zajlott a Népszabadság hasábjain Lengyel László és Eörsi István között időszerű belpolitikai kérdésekről. Bár a Magyar Fórum lapfelületének eszmei és gyakorlati értékéhez mérten méltatlanul alacsony röptű gondolatokat leszünk kénytelenek az alábbiakban idézni, mégis úgy véljük, hogy megéri, hiszen szerzőik a honi szürkeállomány legszürkébb példányai közé tartoznak. Úgynevezett véleményformáló publicisták. Az idézetek egyszersmind bepillantást engednek a baloldali politikai elemzők belterjes világába, mi, az ellenoldalon lévők pedig – olvasók és írók egyaránt – tanulságként, sőt akár önbizalom-növelő munícióként hasznosíthatjuk ezeket.

Kapitális „mikiegér”

Abból az örökségből, amit a néhai miniszterelnök úr hagyott reánk, ha sokat nem is, de a „magukat politológusnak nevező mikiegerek” kifejezést szívesen használjuk fel újra. E különös figurák egyik izgó-mozgó prototípusa Lengyel László, a ki nek hivatalos papírja van róla, hogy az előző kormány tagjait mennyiért lehetett megvenni, most eképp tépelődik a jelenlegi kormánykoalíció testvérpártjainak iszonyú viszonyáról:

„A szabaddemokrata politikusok a magyar politika önkéntes bűnbakjai. Önként jelentkeztek a koalíció alkotásakor. Nincs jobb sértési és sértettségi helyzet, mint amikor a kisebbik politikai erő azzal teszi egyenlővé, sőt egyenlőbbé magát, hogy megbocsátja a másik múltját. Nemcsak az egyes emberek, de politikai pártok se szeretik, ha valaki azt mondja nekik: »tudok rólad mindent, sötét múltú ronda alak

vagy, de én most megtisztítalak a szép tiszta múltammal«. Nem jó, ha a kisebb párt a legitimáció forrása, ha újra meg újra hozzá kellene folyamodni a történelmi megbocsátásért.

De ez a félszeg helyzet még azzal is tetéződik, hogy a kisebbik párt politikusai érzékeltetik: »nem azért bocsátottunk meg, mert megváltoztatok, mert hiszünk abban, hogy másként fogtok viselkedni, mint a múltban. Dehogy. Ugyanazok vagytok, akik voltatok, s ugyanúgy fogtok viselkedni, ha hagyunk titeket. Kutyából nem lesz szalonna. Csak azért hintjük az ellenállói áldást, mert ti győztetek, de a mi áldásunk nélkül nem vagytok szalonképesek. Jól vigyázzatok! Ez a megbocsátás, ez a legitimáció nem örökre szól. Figyelünk benneteket, s ha rosszul viselkedtek, visszavonhatjuk a feloldozást!« Ezt bizony a nagyobb politikai erő csak addig nyeli le, amíg komolyan fél attól, hogy fölelegethetik kommunista múltját, s hálás azért, hogy a korábbi antikommunisták egy része hajlandó menedéklevelet adni. De a választók nem érdeklődnek a kommunista múlt iránt, így a megbocsátóknak egyre kevésbé fogadják el a megbocsátást.

A szabaddemokraták belegabalyodnak a hálóba: ha kommunisztáznak, ha a rossz múltat emlegetik, orruk alá dörgölik a korábbi lojalis nyilatkozataikat. Ha viszont azonosulnak a rossz múlttal, akkor magukra veszik az összes Kádár-kori párttitkári gesztust.” (Önkéntes bűnbak – Tépelődés, Népszabadság, 1995. február 11.)

Meg kell a szívnek szakadnia! Szegény szabaddemokraták még a végén bűnbakká lesznek.

Döglégy a légyapapíron

„Mikiegér” eme tépelődése azonnali válaszirásra ingerelte Eörsi Istvánt, aki mélyen érintett a dologban, lévén az SZDSZ egyik alapító atyja és szellemi motorja. Sajtóvadászatunk általában nem legyekre

irányul, ezúttal azonban e kellemetlen élőlények ritka díszpéldánya került a légyecsapó útjába.

„Miért csatlakozott éppen most Lengyel László (...) a szerveződő közvicssorgáshoz? Valószínűleg úgy gondolta, hogy Békesi lemondása után az SZDSZ kilátástalan helyzetbe került a koalíción belül, hiszen megszűntek az együttműködés személyi és elvi feltételei. Ha kilép, akkor patkánynek minősítik, amiért elhagyta a sülyedő hajót, ha pedig bent marad, akkor súrlódás nélkül be kell illeszkednie abba a pártállami tradícióba, mely változást hirdet, azzal az egy kikötéssel, hogy semmi sem változhat meg. Lengyel nem akarta elszalasztani a kedvező pillanatot, hogy kifejezze régi ellenszenvét az SZDSZ iránt, de szokása szerint nonkonformista módon óhajtott élni konformista hajlamaival. Ha az egyesült jobboldal a »Rohadt pufajkás!« kezdetű csatakiáltással egy csapásra felhagyva »Drága jó magyar Gyulám, vigyázz, mert még kiforgatnak jó magyar micsodából!«-t kiabál kórusban, akkor Lengyel László megnyugtatta minket, hogy a szadi csak a mártírtság és a balekság szegycsömlőpei közt kifizetett légyapapírt foglalta el, semmi mást. Az átlagos jobboldali számára a szabaddemokratáknak »a segükben is felyük van”, már az anyjuk hasában is könyveket olvastak, kozmopolita, tőgyből ártó, idegen intelligenciát szívta magukba, Lengyel László viszont azt gondolta, hogy mindazt tudja, amit ők, és ráadásul még azt is, hogy semmit sem tudnak. Hogy elhencegjen bölcsességével a szabaddemokratáknak, a légyapapírhoz lép, de hol vannak? – még közelebb megy, és még közelebb, és egyszer csak hopp! – ő maga ragad rá.” (Publicista a légyapapíron, Népszabadság, 1995. február 15.)

Lengyel László tehát légyapapírra ragadt, állítja Eörsi. De egyebeket is állít. Pedig a Magyar Fórum a „rohadt pufajkásozást már akkor abbahagyta, mint célját el nem ért figyelemfelhívó akciót, amikor választópolgáraink többsége – inkább a balolda-

li-liberális sajtó szíréneire hallgatva – Horn Gyulára szavazott. Mi, a „drága jó Gyulát” továbbra sem tartjuk igaz magyar embernek, csupán azért, mert befürdött egy rossz házassággal. Még csak nem is sajnáljuk. Tegyük ezt azok, akik őt választották tavaly májusban. Szeretném továbbá emlékeztetni Eörsi Istvánt, hogy például én – bár meglehet, hogy nem számítok átlagos jobboldalinak – a seggfejt két g-vel és j-vel from. Amire jól emlékezhet régebbi, Pesti Hírlap-beli sajtókapcsolatunkból.

Van az idézett Eörsi-írásban még egy részlet, amit feltétlen érdemes elolvasni, de nem étkezés előtt vagy után:

„A gyűlölködés másik oka, mely főleg a jobboldalt jellemzi, az úgynevezett »nemzeti« vagy »keresztény« középosztályban mindig jelen lévő antiszemita slejmképződés, amely a szabaddemokratákban véli megtalálni köpöcsészséjét. Az eközben kitermelődő irracionális mirigyváladék ellen nincs kedvem racionális érvekhez folyamodni. Tudom, hogy a szó antropológiai értelmében az antiszemita is ember, utódokat nemz, illetve szül, és ezeket emlőiből táplálja, de szellemi és lelki épülését nagyvonalúan az időre bízom.”

Ezt az idézetet akár rejtvénynek is felfoghatnánk. Vajon miért éppen a szabaddemokratákkal társítja Eörsi az „antiszemita slejmképződését”? Szeretnénk tudni, hogy kik azok a „keresztény-nemzeti antiszemita”, akiről ő beszél, és az összes magyarországi párt közül miért éppen az SZDSZ-t tekintik „köpöcsészséjüknek”? Lehet, hogy Eörsi olyasvalamit tud, amit mi nem?

Ami viszont mindkét publicista gondját illeti a jelenlegi kormánykoalíció létrejöttéről és civakodásairól, azt az alábbi mondat jobban megvilágítja, mint az ő fél-fél oldalas elmélkedésük:

„A Hócipő tragédiája az, hogy amióta ők és barátaik létrepublicisztikázták a koalíciót, nem bírálhatják aztat (sic!) kívülről.” (Vicnek is rossz, Magyar Narancs, 1995. január 19.)

